

naša djeca s posebnim potrebama

Uz dijete s poteškoćama u razvoju učimo voljeti

Durdica Jambrešić, odgojiteljica
Dječji vrtić "Sesvete"

Odgojiteljica sam u Dječjem vrtiću "Sesvete". Biti odgojitelj - za mene je oduvijek bio pravi izazov, a kroz 22 godine rada s djecom taj je izazov postajao sve veći. Moja je ljubav prema djeci bezuvjetna, a raditi s djecom bilo je jedino što sam oduvijek željela. Djeca su za mene izvor veselja, radosti i sreće. Volim ih. Raduje me svaka dječja želja i ideja. Svaka godina mi je bila puna različitih iskustava koje sam stekla u radu s djecom s posebnim potrebama i poteškoćama u razvoju. Prvo moje veliko iskustvo bio je rad s Matejem (Sy Down)

- dječakom čiji zagrljaj i danas pamtim. Kada bih dolazila na posao, uvijek bi potrčao prema meni i zagrlio me. Nisio je naočale, bio je veseo, prihvaćen među djecom. Tražio je pomoć u zakopčavanju košulje, vezanju vezica na cipelama, brisanju stakala na naočalima... No, prvi dani njegovog boravka u vrtiću nisu bili takvi. Matej je u tim danima bio jako zbunjen, uplašen, povučen... Njegova zbunjenost i strah nestali su mojim toplim pristupom i uključivanjem u igre koje su pridonosile razvoju pozitivne slike o sebi i drugima.

Postupno sam otkrivala što Matej može izraziti pokretom, govorom i mimikom, što može naučiti od prijatelja u skupini i u čemu mu oni pomažu. Svaki njegov novi pokret ili riječ za mene je bila radost koju sam prenosila roditeljima. Bila sam sretna i ponosna kad sam tog dječaka srela nakon 6 godina. Postao je velik i samostalan. Duboko u sebi osjetila sam neopisivo zadovoljstvo jer sam znala da sam mu kroz veliku ljubav i strpljenje pružila najbolji dio sebe i svog znanja. Njegovim odlaskom iz vrtića otišao je i dio mene, zbog čega sam bila tužna. Matej mi je bio jedno lijepo i korisno iskustvo i zahvalna sam mu jer sam u radu s njim puno naučila.

Početak ove pedagoške godine našla sam se pred velikim izazovom. Znala sam, nije to samo izazov, to je i novo veliko iskustvo. Priznajem, bilo me i malo strah. Dječak koji će doći u moju skupinu ima razvojne poteškoće u motoričkom sustavu. Postavljala sam si niz pitanja: Imam li dovoljno snage za takav izazov? Kako će to dijete prihvatiti ostala djeca u skupini? No, unutrašnji glas mi je govorio: "Ti to možeš! Prihvati tu tešku zadaću".

Pripreme

Djeca moje skupine "Cvrčak" su u dobi između 3 i 4 godine. Svi su upisani početkom ove pedagoške godine kao nova skupina, tj. do sada nisu pohađali vrtić. Prilagodba je tekla u intenzivnoj suradnji s roditeljima i sustavnim praćenjem djece pa je stvorena jedna topla atmosfera puna vedrine. U takvu sredinu došao je i Bruno.

Prvi korak u mojoj pripremi bilo je upoznavanje stručne literature o radu s djecom s razvojnim poteškoćama koju mi je preporučio defektolog i ostali članovi stručnog tima.

Priprema roditelja djece bez razvojnih poteškoća

Početak 9. mjeseca organiziran je roditeljski sastanak na kojem je bio prisutan i defektolog. Roditelji su informirani o Brunovoj integraciji u odgojnu skupinu "Cvrčak". Obaviješteni su o karakteristikama, ciljevima i načinu izvođenja programa. Na tom sastanku Brunova je majka predstavila sebe i svoju obitelj te opisala svoje dijete. Roditelji su spremno izrazili potporu integraciji.

Priprema djece bez razvojnih poteškoća

Djeca su na spontan i neupadljiv način obaviještena da će im se pridružiti prijatelj Bruno koji je nešto drukčiji - otežano hoda, a mi ćemo mu pružiti pomoć kad vidimo i osjetimo da mu je ona potrebna. Priprema djece tekla je i

kroz igre opuštanja (igre bez dodira, pozdrav, igre loptom), igre razumijevanja (slušanje i hodanje, kretanje za zvukom, "Majo gdje si?", "Lice nam pokazuje").

Priprema prostora

Slijedila je reorganizacija prostora u sobi dnevnog boravka, provedena u suradnji s djecom. Razmjestili smo namještaj u sobi da bude što manje prepreka, a da ostala djeca imaju dovoljno raznovrsnih sadržaja i centara za igre. Dogovorili smo se kako ćemo voditi brigu o igračkama koje će biti na tepihu, a smetaju Brunu za slobodno kretanje prostorom.

Prvi susret s Brunom

Krajem 9. mjeseca na vratima odgojne skupine "Cvrčak" pojavila se majka s dječakom koji je otežano hodao - držao je majčinu ruku, sramio se i tiho pričao. Njegov pogled zračio je toplinom, a na majčinom licu vidljiv je bio osmijeh. Strah od prvog susreta u tom trenutku kod mene je nestao. U Brunovom pogledu naslutila sam prihvaćanje. Sramio se nekoliko minuta, a zatim je krenuo u istraživanje prostora ispred sebe. Teško je svladavao prve prepreke u novoj sredini. Nespretno je prelazio rub tepiha, smetale su mu velike kocke od kojih su djeca gradila kuću, a najviše pozornosti su mu privlačili kamioni na kojima se pokušavao voziti, ali bez uspjeha - pao bi. Osim prostora, zanimljiva su mu bila i imena djece. Prilazio je dječacima i djevojčicama i pitao ih: "Kako se ti zoveš?" Nikola mu je prvi prišao i pružio mu ruku za lakši prelazak s parketa na tepih. Tih pola sata koliko je Bruno boravio u skupini, za mene i djecu značilo je mnogo. Djeca su upozнала divnog dječaka, a ja sam pred očima imala sliku svog rada s tim djetetom i bila sam sretna.

Razdoblje prilagodbe

Bruno je prve dane u vrtiću provodio zajedno s majkom. Istraživao je prostor, igračke i uključivao se u različite igre i aktivnosti. Treći dan je rekao majci: "Idi ti u dućan, a ja ću se ostati igrati u vrtiću." Veliki interes pokazivao je za igre iz područja stvaranja pozitivne slike o sebi: "To sam ja, To smo mi, Ja sam veliki, Kako izgledaju moje ruke, moja noga, Svi smo mi različiti: Ja imam smeđu kosu, a ti plavu..."

Bruno je ubrzo stekao i svog najboljeg prijatelja - Marina koji se s njim često igra liječnika, vatrogasca, skrivača, a najdraža mu je igra vodom. Tu je i Nikola koji mu je uvijek

naša djeca s posebnim potrebama

spreman pružiti pomoć kad mu zatreba pri svladavanju prepreka.

Osvrt na integraciju

Bruno je svakim danom bio sve sigurniji, napredovao je u održavanju ravnoteže i hodanju. Niz stuba silazi samostalno uz pridržavanje za ogradu. Samostalan je u održavanju higijene tijela i zubi. Svladava sve prepreke na koje naiđe u sobi dnevnog boravka i na igralištu. Sam se obuva i oblači uz malu pomoć ostale djece. Zna koristiti pribor za jelo i ručak pojede sam.

Igre i aktivnosti

Bruno se uključuje u sve tjelesne aktivnosti i uz moju pomoć izvodi sve vježbe. Najaktivniji je u pričanju priča, recitiranju pjesmica i u svim ostalim verbalnim aktivnostima. Veliko znanje i iskustvo pokazuje u susretu s životinjama, biljkama, vješto uočava svaku promjenu nastalu u neposrednoj okolini. Uključuje se u crtanje, modeliranje, igre tijestom. Najomiljenije igračke su mu i dalje kamioni, veliki plastični konstruktori i lego-kocke. Posebno je bio

sretan na radionici koju smo organizirali u suradnji s roditeljima povodom uskršnjih blagdana. S majkom je oslikavao pisanice, sadio biljke i družio se s prijateljima koji su mu dodavali boju, ljepilo...

Interakcija

Djeca su vrlo brzo prihvatila Bruna, a on je bio radostan kad su mu pružili pomoć koja mu je bila potrebna u svladavanju prepreka. Bruno je sretan i veseo dječak u vrtiću, voli se maziti i pokazuje smisao za humor. Ima puno prijatelja i u drugim odgojnim skupinama, oni se s njime igraju na igralištu, pozivaju ga na igru u svoju skupinu, zajedno se družu u ulici u kojoj stanuju. Djeca moje skupine su u druženju s Brunom dobila nešto vrlo vrijedno. Prihvatila su i naučila živjeti s različitostima, naučila su poštovati i uvažavati potrebe drugih i spremna su pružiti pomoć drugima. Velika pomoć u radu bili su mi svakodnevni kratki informativni razgovori s majkom i razgovori s defektologom. Sretna sam što sam u svojoj odgojnoj skupini uspjela stvoriti ugodnu atmosferu punu povjerenja topline, ljubavi i sigurnosti. Bruno je sretan dječak, njegovi roditelji su zadovoljni, a moj cilj je ostvaren. *